

L A Y E R S



Ursula Poznanski

# Layers

*Vertaald door Esther Ottens*

LEMNISCAAT

Van Ursula Poznanski verschenen bij Lemniscaat

*Erebos*  
*Saeculum*  
*Layers*



© Nederlandse vertaling Esther Ottens, 2017

Omslag: Franziska Trotzer

Omslagbeeld: © iStockphoto.com/Rike\_

© David M. Schrader/Shutterstock.com

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,  
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2017

ISBN 978 90 477 0868 1

NUR 285

Copyright © Ursula Poznanski 2015

Oorspronkelijke titel: *Layers*

© 2015 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.*

# Hoofdstuk 1

Hij sliep nog half, toch wist hij dat de zucht die langs zijn gezicht streek geen wind was. Te warm, te onwelriekend.

Adem.

Dorian verjoeg de laatste droombeelden, draaide zich op zijn zij en deed zijn ogen open. Voor hij kon zien wie zich over hem heen boog, voelde hij een hand in zijn haar.

‘Hier met die rugzak.’

Het was Emil, shit. Die had zijn domein eigenlijk naast de oude telefoons, op het warmste plekje van het hele metrostation. Dorian had die hoek speciaal gemeden en was in het gangetje tussen de bakker en de roltrap gaan liggen, maar jammer genoeg had Emil hem toch gevonden.

‘Er zit bijna niks in. Alleen een fles water en een trui. Geen geld in elk geval.’

Emil trok de tas met zo’n snelle ruk onder Dorian vandaan dat diens hoofd bijna op het harde asfalt bonkte. ‘Ik kijk zelf wel even.’ Hij haalde de trui eruit en gooide hem achteloos aan de kant. Dat was te verwachten, daar paste hij nooit van z’n leven in met zijn bierbuik. Even later rolde de halfvolle waterfles over de grond en keerde Emil de rugzak om. Er vielen een paar losse centen uit, een muts en Dorian’s zakmes.

‘Kijk aan!’ Emil stak het mes grijnzend bij zich en greep Dorian met de andere hand in zijn kraag. ‘Broekzakken leegmaken.’

‘Vergeet het maar lekker.’ Dorian, nu echt wakker, was niet van plan zich bij het verlies van zijn zakmes neer te leggen. Het was zijn enige gereedschap, en er zat een blikopener aan die on-

misbaar voor hem was. 'Als je mijn mes teruggeeft neem ik vanavond iets te drinken voor je mee.' Daar zou Emil wel oren naar hebben. De rode wijn die hij gisteren naar binnen moest hebben gekieperd was bij elk woord dat hij zei nog te ruiken. Rode wijn, ui en niet-gepoetste tanden.

Maar Emil lachte en schudde zo hard zijn hoofd dat zijn vette lange haar rondzweepte. 'Dat had je gedroomd.' Hij trok Dorian omhoog, voelde in zijn linkerachterzak en viste er een verkreukeld vijfeurobriefje uit. 'Aha. Geen geld, hè?' Dorian kreeg een zet en viel met zijn rug tegen de muur.

Maar nu laaide de woede vanwege die dikke, stinkende klootzak die hem in zijn slaap had overrompeld hoog op. Hij moest zich uit alle macht inhouden om er niets van te laten merken. Zonder Emil aan te kijken stopte hij zijn deken en de fles in zijn rugzak en hing die om zijn schouders. Toen pas ging hij recht voor zijn tegenstander staan. Intussen waren er twee vrienden van Emil bij gekomen, die het gebeuren grijnzend gadesloegen. Ze doen maar, dacht Dorian.

'Ik wil mijn mes terug. En mijn geld.'

Eerst keek Emil verbluft, vervolgens sloeg hij zich lachend op zijn bovenbenen. 'Maak liever heel snel dat je wegkomt, zekerd, voor ik de rest van je zoi ook nog afpak en je in je onderbroek...'

Verder kwam hij niet. Dorian stortte zich op hem en werkte hem tegen de grond. Vervolgens zette hij een knie op Emils borst en liet hij zijn hele gewicht erop rusten.

Dat deed pijn, zoals hij uit ervaring wist.

'Ben je...'

Emil snakte naar adem en kreeg er verder geen woord uit. Hij verzette zich niet toen Dorian hem zijn mes en het vijfje afpakte. Er zat nog meer geld in Emils zakken, maar dat raakte Dorian niet aan. Tot nu toe had hij het gered zonder te stelen. Hij was niet van plan er vandaag mee te beginnen.

Gelach op de achtergrond. Emils vrienden hadden kennelijk geen zin om hun maat te hulp te schieten.

'Daar krijg je spijt van,' steunde Emil zodra hij weer lucht

kreeg. ‘Je wilt niet weten hoeveel spijt je dáárvan gaat krijgen.’

Het pure feit dat hij Emil had aangeraakt boezemde Dorian opeens zo’n walging in dat hij er bijna van rilde. Zonder nog iets te zeggen begon hij naar de uitgang van het metrostation te lopen. Hij snakte ernaar het vale licht van de tl-buizen te ver-ruilen voor het eerste grijs van de nieuwe dag.

De derde supermarkt vandaag. Met zijn handen diep in zijn broekzakken liep Dorian er zonder haast omheen. Er waaide een snijdende wind om de hoek. Het werd nu met de dag kouder, hij moest hoognodig een fatsoenlijke jas zien te vinden.

Daar had je de vuilcontainers. Voor hij de eerste openmaakte, keek hij om zich heen. Geen pottenkijkers.

Helaas ook geen geluk. Uit de bak sloeg een smerige stank hem in het gezicht. Hij liet het deksel vallen en probeerde de volgende container.

Fruit. Overrijpe bananen en appels met bruine plekken. De beste exemplaren stopte hij in zijn rugzak – die, zag hij nu, nodig weer eens in de was moest. Schoon blijven was een van Dorians belangrijkste stelregels geworden. Als je al op straat leefde, moesten ze het in elk geval niet aan je kunnen zien, vond hij. Zolang de mensen hem voor een gewone tiener aanzagen, vielen ze hem ook niet lastig.

En gooiden ze hem er nergens uit.

Hij slenterde naar de glazen schuifdeuren van de supermarkt, vlak achter een vrouw met een jengelend kind, dat vergeefse pogingen deed zijn handje uit haar hand te trekken. Dorian stuurde aan op de delicatessenafdeling. Preciezer gezegd: de gratis hapjes.

Een nieuw soort salami, opgerold en met een prikker erdoorheen, en een paar stappen verderop blokjes kaas. Dorian nam nooit meer dan twee of drie stuks; gebod nummer één was geen aandacht te trekken. Zeker geen negatieve aandacht.

Toch werd hij door een van de verkoopsters achter de vitrine aangesproken. ‘Lekker, hè? Zal ik je er wat van meegeven?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, bedankt. Maar ik zal mijn moeder tippen.’ Innemend lachte tevoorschijn toveren. *Mijn dode moeder.*

De verkoopster lachte terug, sneed een plakje ham van het stuk dat nog in de snijmachine lag en gaf het hem over de vitrine heen aan. ‘Proef eens, hier zit rozemarijn in. Misschien ook iets voor je moeder.’

Dorian proefde, trok goedkeurend zijn wenkbrauwen op en liep weer door.

De komende weken kon hij deze supermarkt beter mijden – hij zat er niet op te wachten om herkend te worden. Hij wilde niet dat ze hem vragen begonnen te stellen. Of dat iemand zich zou afvragen waarom zo’n jongen altijd maar door de winkel struinde zonder iets te kopen.

Voor vandaag had hij in elk geval genoeg proviand. Fruit, drie oudbakken broodjes, een gedeukt blik goulash. Die goulash zou hij koud moeten eten, maar ja.

Het was pas net tien uur geweest. Dorian ging op weg naar het stadspark, dat was ongeveer een halfuur lopen. Een halfuur waarin hij tenminste iets te doen had. Hij zou op zijn lievelingsplek bij de eendenvijver gaan zitten, en dan...

Dan werd het nog een lange dag. Zoals elke dag die hij op straat doorbracht. Zonder doel, zonder vertrouwde personen. De hele wereld klaagde over te weinig tijd, maar het was veel erger om in de tijd te zwemmen. Dat wist Dorian nu. Tijd waarmee je niets kon beginnen voelde aan alsof er nooit een eind aan kwam.

Het zou makkelijker zijn als hij een doel had waar hij naartoe kon werken. Maar het enige wat hij echt wilde was zijn vader nooit meer zien. Als dat lukte was het al heel wat. De rest leek hem op het moment onbereikbaar. Een diploma, een dak boven zijn hoofd – daarvoor moest hij terug naar huis. En dan verzoop hij zich nog liever in de eendenvijver.

Het bankje naast de oude kastanje was vrij en warm van de zon. Dorian ging zitten en deed zijn ogen dicht.



Het vooruitzicht om vannacht weer in Emils buurt te moeten zijn, was alles behalve aantrekkelijk. Maar de andere metrostations boden veel minder beschutte hoekjes. En het gezelschap was er nog beroerder: junkies, vechtjassen, jeugdbendes. Daarmee vergeleken was Emil een prima kerel, niet iemand die een vlinderme in je buik stak.

Of was het weer eens tijd voor een overnachting in de noodopvang? Het idee sprak hem wel aan: eindelijk douchen, in plaats van een beetje poedelen bij een wasbak in een openbaar toilet. Maar vaker dan vijf keer per maand kwam je er niet in en het leek Dorian wel zo slim om die mogelijkheid te bewaren voor nachten met regen en wind.

Misschien moest hij ook weer eens naar een andere stad vertrekken. Hij had weliswaar geen geld voor een treinkaartje, en bedelen deed hij alleen als het echt niet anders kon – maar liften?

Hij wreef met twee handen over zijn gezicht tot zijn huid begon te gloeien. Nee. Wat hij nodig had was geen nieuwe stad, maar een nieuw doel. Een perspectief. Hij was pas zeventien en al goed op weg naar een carrière als dakloze. En dat terwijl hij advocaat had willen worden. Hij had goede cijfers gehaald, verdorie, en onder normale omstandigheden zou hij nooit voortijdig met het gymnasium zijn gestopt.

Zou je ook naar school kunnen zonder vaste woon- of verblijfplaats?

Misschien wel. Maar niet zonder geld, al was het maar voor boeken, schriften, pennen. Hij zou hulp moeten vragen. Van de overheid of een liefdadige instelling. Het maakte niet uit, als het maar niet zijn vader was.

Die moest Dorian kort na zijn verdwijning wel als vermist hebben opgegeven, want een maatschappelijk werker in de noodopvang had hem herkend en aangeboden hem naar huis te brengen. Nadat Dorian meerdere keren nee had gezegd, had de man hem verder met rust gelaten.

Dorian bleef ruim vijf uur in het park. Hengelde kranten en

tijdschriften uit prullenbakken en las ze van voor naar achter. Hij zou dolgraag weer eens een boek willen lezen, wat voor boek dan ook. Maar niemand gooide boeken weg.

Pas toen er een dik pak lichtgrijze wolken voor de zon schoof en een frisse wind golfjes maakte op de vijver, stapte Dorian weer op. Als het begon te regenen ging hij toch in de noodopvang slapen, besloot hij.

In de tussentijd stroopte hij de kledingbakken in de buurt af. De inwerpkleppen maakten het onmogelijk om bij de inhoud te komen, maar als een container vol zat, zetten de meeste mensen hun spullen er liever naast dan dat ze ze weer mee naar huis namen. En hoe eerder Dorian een winterjas vond, hoe beter.

Zijn zoektocht leverde helaas niets op. Bij maar één kledingbak stonden twee dichtgebonden vuilniszakken, allebei vol kruippakjes en roze jurkjes in kleutermaat. Niets waar hij iets aan had.

Toen de avond viel zwierf hij door het voetgangersgebied, wachtend op het moment dat de straatlantaarns aangingen. Het weer zou nu gauw herfstachtig worden, winderiger, kouder. Dorian had nog geen flauw idee wat hij moest doen als de eerste sneeuw begon te vallen. Hij keek naar zijn sneakers. Het werd tijd voor een oplossing.

Het bleef droog, en in gedachten zette Dorian zuchtend een streep door het behaaglijke beeld van slapen in de noodopvang. Morgen misschien. Vandaag ging hij weer naar hetzelfde metrostation als gisteren, al was hij wel van plan een ander plekje te zoeken. Hij had een paar keer bij de uitgang aan de kant van het park geslapen; daar was het weliswaar tochtig, maar figuren als Emil had je er meestal niet.

Dorian wachtte tot het bijna elf uur was. Tegen die tijd was de stroom mensen in de gangen grotendeels opgedroogd, zeker op een gewone werkdag als vandaag.

Niet lang meer, zei hij bij zichzelf, en hij controleerde de vloer op kauwgomresten en erger. Deze hoek kon je nauwelijks een

hoek noemen, maar hij had een muur achter zich en voor zich twee pilaren die hem nog een beetje aan het oog onttrokken.

En verder de nachtwind als gezelschap. Nu al waaiden er dorre bladeren uit het park de tunnel in. Dorian trok zijn trui aan en sloeg de deken om zich heen. Het zakmes hield hij deze keer voor de zekerheid maar in zijn hand.

Met alleen de fles water erin vormde de rugzak een gebrekkig hoofdkussen, maar ja. Dorian was doodmoe, dus een paar uur zou hij wel slapen.

Hij sloot zijn ogen en concentreerde zich op de geluiden in de ondergrondse. Tikkende voetstappen. Slepende voetstappen. Gelach van mannen en vrouwen door elkaar. Het zoemen van de ventilatie... en de hele tijd de wind.

Dorian had niet gemerkt dat hij in slaap viel, maar hij was zich er scherp van bewust dat iets hem wekte. Hoofdpijn, die van zijn ene slaap naar de andere trok. Maar er zat ook iets aan zijn kin.

Nee, dat was het niet. De vloer werd nat. Was het toch nog gaan regenen?

Slaperig voelde hij aan zijn gezicht. Hij wilde het water afvegen – alleen was het geen water.

Te warm.

Te kleverig.

En die geur...

Zijn ogen gingen langzaam open, alsof het tegen zijn zin was. In het flauwe licht van de buizen aan het plafond zag hij iets roods op zich af komen.

Dorians lichaam reageerde nog voor hij zelf echt doorhad dat het bloed was. Hij schoof in een reflex naar achteren, waardoor de hoofdpijn dubbel zo erg werd, en ging met bonkend hart rechtop zitten.

Een plas bloed. En daarachter een gedaante, een lichaam dat nog geen twee meter bij Dorian vandaan op de grond lag.

Emil? Was dat Emil?

Het was in elk geval zijn lelijke gebreide vest, en het was zijn halflange bruingrijze haar waar de wind mee speelde.

Koortsachtig, paniekerig bijna, veegde Dorian met zijn mouw over de wang die... nat was geworden. Alles in hem schreeuwde dat hij weg moest wezen, het op een lopen moest zetten, snel, maar hij stond nog niet rechtop of hij werd zo duizelig dat hij zich aan een pilaar moest vasthouden. Degene die Emil dit had aangedaan, was misschien nog in de buurt. Misschien vlak om de hoek, bij de roltrap.

De vloer golfde, en door het ruisen in Dorian's oren kwam iets wat op een stem leek, maar het drong amper tot hem door, want hij had iets ontdekt wat al zijn aandacht in beslag nam. Het lag daar midden in die rode plas, en het kwam hem akelig bekend voor.

Zijn zakmes, opengeklapt en wel.

Maar... dat sloeg nergens op! Dorian probeerde de steeds erger wordende misselijkheid weg te ademen. Hij kon met geen mogelijkheid bedenken wat er gebeurd was. Hij had rustig en diep liggen slapen.

*Ja, met het mes in je hand.*

Langzaam en zonder het echt te willen liep hij naar Emil toe, die op zijn buik voor hem lag. Misschien ademde hij nog. Dan moest Dorian hulp halen, zo snel als hij kon.

Zodra hij kon.

De pijn in zijn hoofd bonkte op het ritme van zijn jagende hart.

Het bloed leek uit een wond in Emils hals te komen, maar om dat met zekerheid te kunnen zeggen zou Dorian hem op zijn rug moeten draaien. Het idee alleen al snoerde hem de keel dicht.

Nee, hij zou naar het dichtstbijzijnde politiebureau rennen – kruipen, desnoods. Maar eerst... moest hij zijn zakmes uit die plas bloed halen. En ergens dumpen.

Hij was alleen als verlamd. Kon zich niet bewegen, al deed hij

nog zo zijn best, net als in zo'n droom waarin je lichaam je opeens niet meer gehoorzaamt.

En toen viel er een langgerekte schaduw over Emil en de bloedplas.

Eindelijk reageerde Dorians lichaam weer. Hij keek om, verwachtte de dader te zien staan, of iemand van de politie. Je had ze er veel en veel beter zelf bij kunnen halen, dacht hij, in plaats van je te laten betrappen...

Maar achter hem stond geen agent, maar een jonge man met donker haar, die zijn handen voor zijn mond had geslagen en met grote ogen op Emil neerkeek.

Laatste kans, dacht Dorian. Rennen, snel, en hopen dat die vent je gezicht niet heeft gezien. Maar opnieuw werkte zijn lichaam niet mee. Na twee stappen moest Dorian zich met zijn handen op zijn knieën vooroverbuigen om niet om te vallen.

'Het was zelfverdediging.' De stem van de man trilde, maar niet heel erg. 'Ik zag dat hij je aanviel en rende weg om hulp te halen, maar er was niemand en ik had mijn telefoon in de auto laten liggen...' Hij haalde zijn handen door zijn haar en liet zijn blik langzaam van Emil naar Dorian glijden. 'Ik heb niet gezien wat er precies gebeurd is, maar het was vast en zeker zelfverdediging,' herhaalde hij.

'Nee.' Dorian wilde zijn hoofd schudden, maar al bij de eerste beweging sprongen de tranen in zijn ogen van de pijn. 'Ik heb niets gedaan. Ik sliep gewoon, en toen ik wakker werd...'

De man glimlachte begripvol. 'Gebruik je drugs?'

'Ik? Nee! Nog nooit gedaan.'

'Maar je drinkt wel?'

'Ook niet.' Waar sloeg dit op? O, wacht: die vent probeerde hem natuurlijk aan de praat te houden tot de politie kwam. Dorian deed drie stappen achteruit. Hij ging er nú vandoor, al knalde zijn kop uit elkaar, maar door de manier waarop de ander zijn hand opstak aarzelde hij toch weer.

'Wacht,' zei de man zacht. 'Weet je, misschien kan ik je hel-

pen. Het is namelijk geen toeval dat ik hier ben, ik werk voor een organisatie die dakloze jongeren van straat haalt, en...'

Alles werd wazig voor Dorians ogen, zijn knieën knikten en meteen voelde hij handen onder zijn oksels.

'Ik denk dat hij je een klap op je hoofd heeft gegeven, zou dat kunnen? Ben je misselijk? Dan heb je waarschijnlijk een hersenschudding.'

Dat klonk alsof het wel eens waar kon zijn. Maar Dorian herinnerde zich geen vechtpartij. Hij was alleen maar gaan liggen en in slaap gevallen. Dat wist hij honderd procent zeker.

'U wilt me helpen?' bracht hij moeizaam uit. 'Me dekken?' Wantrouwen was de laatste maanden uitgegroeid tot een van zijn belangrijkste eigenschappen. Waarom stond die vent hier nog steeds? Iedere andere voorbijganger was er allang vandoor gegaan om melding te doen van moord.

Maar als de man echt een soort welzijnswerker was, zou hij eerder proberen Dorian zover te krijgen dat hij zichzelf aangaf. *Als ik zeker wist dat ik het had gedaan, zou ik het doen.*

'Je hoeft me niet te vertrouwen,' zei de ander met een volkomen ernstig gezicht. 'Maar ik kan je aanbieden dat wij je onder onze hoede nemen. Bijna iedereen in onze organisatie weet hoe het is om op straat te moeten leven. Veel mensen herinneren zich nachten waarin ze opeens een mes of een scherp stuk glas op hun keel kregen. Net zo lang tot ze alles afstonden wat ze met moeite bij elkaar hadden gebedeld.'

De hoofdpijn maakte het onvoorstelbaar moeilijk om na te denken. 'Ik kan toch niet zomaar weglopen,' fluisterde Dorian. 'En Emil hier laten liggen. Misschien...'

'Misschien leeft hij nog, wou je zeggen?' De man zuchtte diep. 'Laten we elkaar maar niets wijsmaken. Moet je zien hoeveel bloed hij heeft verloren. Ik ben van harte bereid om met je naar de politie te gaan, maar misschien moet je eerst proberen je te herinneren wat er is gebeurd.' Hij wierp een blik opzij. 'Anders sta je er veel slechter voor. Ook in de rechtbank.'

Een geluid verstoorde hun gesprek. Tot nu toe was er verder niemand in de gang geweest, nu galmden er verderop voetstappen tussen de muren. En ze kwamen dichterbij.

Dorian nam een beslissing. Hij zette zich over zijn pijn en zijn walging heen, bukte zich – bijna werd het weer zwart voor zijn ogen – en viste met duim en wijsvinger het mes uit de plas bloed. ‘Goed. Ik ga mee. Naar de politie of waar dan ook. Maar mag ik eerst weten hoe u heet?’

Nu lachte de man zo hartelijk dat er rimpeltjes in zijn ooghoeken verschenen. ‘Natuurlijk. Mijn naam is Nicolas Korte, maar in de villa van Bornheim noemen ze me Nico.’

## Hoofdstuk 2

Ze liepen naar een donkere, duur uitziende bestelbus die aan de rand van het park stond. Toen ze er bijna waren, stapte er een uit de kluiten gewassen kerel uit om de achterdeuren open te doen.

‘Ga jij maar liever achterin zitten,’ zei Nico. ‘Voor de zekerheid, snap je?’

Natuurlijk snapte Dorian dat. Nog even en het was hier gegeven van politie, en zodra Emils vrienden hun roes hadden uitgeslapen herinnerden ze zich gegarandeerd het incident van gisternacht. Toen Dorian zijn zakmes terug had gepakt. Wat een spijt had hij daar nu van.

De achterdeuren gingen dicht en sloten al het licht buiten, waardoor hij opeens in het pikkedonker zat. Even later werd de motor gestart.

Paniek. Een paar tellen, maar zo hevig dat Dorian geen lucht meer kreeg en bijna echt over zijn nek ging. Hij had zich aan die Nicolas Korte uitgeleverd zonder dat hij hem kende, zonder te weten wat hij van plan was. Misschien reden ze wel naar een of andere afgelegen plek, waar ze over een paar dagen of weken Dorians lijk zouden vinden...

Aan de andere kant – wat had die vent daaraan? Als hij niet toevallig een krankzinnige moordenaar was die graag jongeren om zeep hielp?

Dorians hoofd vulde zich met beelden uit de horrorfilms waarnaar hij vroeger zo vaak had gekeken. Hij zette ze van zich af. Nee, dat was alleen maar fantasie, die dingen gebeurden niet in het echt.



Bovendien had hij zijn zakmes, dat hij nog steeds tussen duim en wijsvinger hield, overigens zonder dat hij zich er echt bewust van was geweest. Hoewel hij bijna rilde van afschuw onderdrukte hij de impuls om het ding te laten vallen. Maar hij was nu ook weer niet zo dom om zijn enige wapen weg te gooien.

De rit duurde lang, dus Dorian had alle tijd om te piekeren over wat er gebeurd kon zijn.

Was hij een slaapwandelaar en had hij Emil in die toestand doodgestoken? Of had hij het bewust gedaan en daarna verdrongen? Klopte Nico's theorie dat een klap op zijn hoofd de herinnering aan de gebeurtenissen had uitgewist?

Al die scenario's voelden verkeerd. Dan leek het hem toch waarschijnlijker dat iemand het mes in zijn slaap had gestolen...

Ze waren nu zeker al een halfuur onderweg. Misschien zelfs een uur. Dorian kreeg een lamme arm doordat hij het mes de hele tijd zo ver mogelijk van zich afhield.

Op een gegeven moment liet hij het alsnog vallen. Omdat hij moe was en de pijn niet echt minder werd. Omdat het toch al een verloren zaak was. Omdat het geen zin meer had. Nu schoof het mes bij elke bocht met veel kabaal van de ene kant van de auto naar de andere.

Na een hele tijd minderden ze vaart. De weg werd hobbeliger, en even later stopten ze.

Toen de chauffeur de deuren opendeed knipperde Dorian met zijn ogen tegen het grijze ochtendlicht. Stiekem had hij duisternis verwacht, een bos of een andere onheilspellende plek. Maar ze stonden op de oprijlaan van een oud landhuis, midden in een verzorgd park. Keurig gesnoeide heggen, machtige loofbomen, een pad met marmeren beelden aan weerszijden.

Nico had het over een villa gehad. De villa van Bornheim. Dat zou dit dus wel zijn. Nu wees hij naar het bordes. 'Hartelijk welkom, Dorian. Je moet iets eten en je wilt vast wel even douchen. Antonia wacht binnen op je, zij zal je alles geven wat je nodig hebt.'

Het zakmes lag onder handbereik. Door het schuiven tegen de wanden van de auto was het half ingeklapt. Het stuitte Dorian tegen de borst om het te pakken; het bloed aan de vingers waarmee hij het had vastgehouden was uitgesmeerd en opgedroogd, en hij wilde er niet opnieuw mee in aanraking komen.

‘Laat maar rustig liggen.’ Kennelijk had Nico hem zien kijken. ‘Wij zorgen er wel voor dat niemand het te zien krijgt, en voorlopig heb je het toch niet nodig.’

Het grind knerpte onder Dorian's schoenen toen hij naar het huis liep. Pas op de trap drong tot hem door wat er zojuist was gebeurd, en heel even overwoog hij rechtsomkeert te maken en hard weg te rennen.

Nico had hem bij zijn naam genoemd. Maar die had Dorian hem helemaal niet gegeven.

Antonia was een meisje met rood haar en sproeten, gekleed in spijkerbroek en een groene coltrui. Ze wilde Dorian een hand geven en haalde haar schouders op toen hij niet reageerde. Met deze vieze vingers wilde hij niets en niemand aanraken; hij had nog liever dat Antonia hem een hork vond.

‘Wil je iets eten?’ vroeg ze terwijl ze hem voorging door de hal. ‘We hebben een gewoon, een vegetarisch en een dieetmenu. Ben je lactose-intolerant? Allergieën?’

Dorian schoot bijna in de lach – van uitputting, maar ook omdat hij het gevoel had dat hij in een totaal onbekende wereld terecht was gekomen. Sinds een halfjaar at hij voornamelijk supermarktafval, op goede dagen wat er uit de keuken van de noodopvang kwam. Of van het Leger des Heils. En nu kon hij kiezen uit maar liefst drie menu's.

‘Ik wil me graag eerst wassen.’ Onwillekeurig verstopte hij zijn rechterhand achter zijn rug. ‘En als je toevallig iets tegen hoofdpijn hebt...’

‘Snap ik en heb ik.’ Geen spoor van ironie in haar toon of in haar blik. ‘Kom maar mee.’

Ze nam hem mee naar de eerste verdieping, naar een luxe-  
euze badkamer met acht douches en evenzoveel wasbakken. In-  
direct licht, marmer in zachte kleuren. Ze haalde pijnstillers uit  
een medicijnkastje, waarvan ze de sleutel aan een sleutelhanger  
had, en drukte er een uit de strip.

‘Hier heb je zeep en twee handdoeken, en hier...’ ze wees naar  
een keurig stapeltje kleren, ‘iets om aan te trekken.’ Een klein  
lachje, en weg was ze al.

Dorian nam eerst de pijnstiller in, toen kleepte hij zich  
langzaam uit. Alle alarmbellen gingen af. Dit was te mooi om  
onschuldig te zijn. Hij geloofde geen seconde dat iemand puur  
uit de goedheid van zijn hart jongeren van straat haalde om ze  
in een vijfsterrenhotel onder te brengen. Zeker niet als diegene  
dacht dat de jongere in kwestie net iemand had vermoord.

Meteen zag Dorian Emil weer op het donkere asfalt liggen,  
op zijn buik in een plas bloed die steeds groter werd...

Ze zouden hem inmiddels wel hebben gevonden. Dood, waar-  
schijnlijk.

Dorian deed heel even zijn ogen dicht. Ik was het niet. Ik was  
het niet. Maar ik had moeten proberen hem te helpen.

De herinnering en het schuldgevoel ebden pas een beetje weg  
toen Dorian onder de douche stond. Wat was het lekker om  
weer eens echt schoon te worden. Het water kwam bovendien  
niet alleen van boven, maar ook van opzij; het kletterde van alle  
kanten op hem neer, hulde hem in stoom.

Er gingen vijftien, twintig minuten voorbij voor hij weer  
onder de douche vandaan kwam en zich met een van de dikke  
witte handdoeken afdroogde. Het stapeltje kleren bestond uit  
ondergoed, een grijze spijkerbroek en een al even grijs t-shirt  
met lange mouwen. Het zat allemaal als gegoten, alsof hij het  
van tevoren had gepast.

Even later deed hij aan de lange tafel in de eetkamer een  
voorzichtige poging om Antonia uit te horen.

‘Nico noemde dit huis de villa van Bornheim. Weet jij wie  
Bornheim is?’

Zodra hij de naam uitsprak begon Antonia te stralen. ‘Natuurlijk weet ik dat. Raoul Bornheim, de geweldigste persoon die ik ooit heb ontmoet.’ Ze gaf Dorian een por. ‘Of die jij ooit zult ontmoeten. Hij heeft letterlijk iedereen hier uit de nood gered; zonder hem zaten sommigen allang in de bak, anderen zouden dood zijn.’

Voor mij geldt dat eerste, dacht Dorian wrang. ‘En dat doet hij alleen maar omdat hij zo aardig is?’

‘Zo zou je het kunnen zeggen. Hij doet het omdat mensen hem aan het hart gaan. Hij zet zich voor een heleboel goede doelen in; hij heeft zelf drie liefdadigheidsorganisaties en steunt nog zeven of acht andere.’

Dorian trok zijn wenkbrauwen op, wat tenminste weer lukte zonder dat hij zijn kiezen op elkaar hoefde te zetten. De pijnstiller hielp.

‘Je bent heus niet de eerste die zich afvraagt of Bornheim wel helemaal goed snik is,’ vervolgde Antonia, terwijl ze een bord met heerlijk geurige kipcurry uit de magnetron haalde en voor hem neerzette. ‘Iedereen is in het begin wantrouwig; bij sommigen duurt het twee of drie maanden voor ze doorhebben dat niemand ze kwaad wil doen.’ Ze gaf hem een servet – een stoffen servet – en kwam naast hem zitten. ‘Toch zijn er ook die het hier niet lang volhouden. Omdat Bornheim manieren belangrijk vindt en wil dat we onze opleiding serieus nemen. Daar is hij behoorlijk streng in.’

Opleiding. Dorian had zo het vermoeden dat hij de enige in huis was die blij werd van dat woord. Onder het eten bekeek hij Antonia van opzij. ‘Hebben ze jou ook van straat geplukt?’

Ze knikte. ‘Min of meer. Ik woonde met een stel anderen in een oud krot dat inmiddels gesloopt is. Bornheim heeft me eruit gehaald. Echt een bof.’

Een bof, oké, maar vast geen toeval. Net zo min als Nico die opdook in het metrostation; dat had hij zelf toegegeven. Kon het zijn dat hij gericht naar Dorian op zoek was geweest? Per slot van rekening...

‘Nico noemde me bij mijn naam, maar ik had helemaal niet gezegd hoe ik heette.’ Zonder Antonia uit het oog te verliezen wachtte hij op een reactie. ‘Had hij inlichtingen over me ingewonnen? Van tevoren al?’

‘Zou kunnen.’ Ze nam een slok water. ‘Bornheim neemt niet zomaar iedereen op, weet je.’

Dat begreep Dorian best, maar dan was het des te vreemder dat hij geen probleem had met iemand die misschien een man de keel had afgesneden. Of zou Nico hem dat niet vertellen? Als toch niemand precies wist wie Emil op zijn geweten had...

Ondanks de gruwelijke beelden in zijn hoofd had Dorian zijn bord al bijna leeg, zoals hij nu pas in de gaten kreeg. Antonia wees.

‘Nog een beetje?’

‘Nee. Maar als je me een computer met internetverbinding kunt wijzen?’ Het stond intussen vast wel op de nieuwssites. ‘Dakloze vermoord, dader spoorloos’. Iets in die trant.

‘We hebben hier geen internet,’ zei Antonia. ‘Ook geen tv, sorry.’

‘Dat meen je niet.’ Dorian liet de vork met de laatste hap weer zakken. ‘Waarom niet?’

‘Bornheim wil dat we ons op de belangrijke dingen concentreren, en daarmee bedoelt hij onze opleiding en onze toekomst.’ Ze glimlachte. ‘Het woord toekomst zul je hier heel vaak horen.’

Dorian had zich er stiekem op verheugd om na ruim een halfjaar weer eens achter een computer te zitten. Vooral natuurlijk om te zien wat er in de media over Emils dood werd gezegd, maar ook om te kijken wie hem in al die tijd had gemaïld, of hij berichten had op Facebook, al die dingen.

Wist Nico wel zeker dat niemand Dorian in die bestelwagen had zien stappen? Zelf was hij veel te geschokt geweest, en veel te druk met zijn hoofdpijn om erop te letten. Maar stel dat zo meteen de politie op de deur bonkte?

‘Maak je je ergens zorgen over?’ Antonia had zijn bord gepakt en was op weg naar de deur.

Hij aarzelde, wist niet of hij haar in vertrouwen moest nemen. 'Ik vroeg me alleen af of nog iemand kan weten dat ik hier ben. Iemand van buiten.'

Ze lachte. 'Tot nu toe is niemand die zich hier heeft verstopt gevonden. Je zou de eerste zijn.'

Zijn kamer bevond zich in de westvleugel, zoals Antonia vertelde toen ze hem erheen bracht. Het geluid van hun voetstappen werd gedempt door dikke lopers, die in alle gangen en op alle trappen lagen. Op de tweede verdieping bleef Antonia voor een van de vele deuren staan en stak een lange messing sleutel in het slot.

'Hier woon je. Je kunt het beste nog even gaan slapen. Je had een onrustige nacht, als ik het goed begrijp...' Ze deed de deur open en gaf hem de sleutel. 'Tot straks.'

Het was een ruime en gezellige kamer. Een rood kleed op de lichte houten vloer, een klerenkast, een breed bed, een bank en een bureau. Een hoog, boogvormig raam dat uitkeek over een gazon en het bos erachter. Het gras bewoog zachtjes in de wind.

Dorian legde zijn voorhoofd tegen het glas en keek naar buiten. Nu pas stelde hij scherp op de beelden in zijn geest.

Emil. Emils bloed dat op hem af kwam. Het zakmes dat hij bij het slapengaan in zijn hand had en bij het wakker worden niet meer.

*En als ik het nou wel was?*

Het was de meest voor de hand liggende verklaring. Nico had hem met Emil zien vechten – maar op het laatst was hij er niet bij geweest. Misschien had nog een derde persoon zich ermee bemoeid? En had die Dorian neergeslagen en Emil vermoord?

Of Dorians onderbewuste had een zelfverdedigingsmechanisme ontwikkeld, een gewelddadig deel van zijn ik waar hij geen controle over had. En misschien had de haat die hij voor zijn vader voelde zich gewoon tegen de verkeerde gericht.

Dorian kreeg een brok in zijn keel. Hij verafschuwde geweld,

het had hem jarenlang dagelijks vergezeld. Het slaan, schoppen, duwen van zijn vader. Zijn geschreeuw. De mogelijkheid dat hij, Dorian, zich misschien tot iets nog veel ergers had laten verleiden benam hem de adem.

Hij ging op het bed liggen en begroef zijn gezicht diep in het kussen. Wachtte tot er tranen kwamen en liet ze lopen. Zonder geluid te maken, net als vroeger.

Hij moest in slaap zijn gevallen, want opeens werd hij met een bonkend hart wakker. Er klopte iemand op de deur.

‘Dorian? Er is koffie als je wilt. Daarna kun je je inschrijven voor je vakken.’

‘Ja. Bedankt. Ik kom eraan.’

Hij kwam langzaam overeind. Er viel een ander licht door het raam naar binnen, en over het bos lag de oranje gloed van een late oktobermiddag.

Koffie. Dat woord had iets troostrijks. Het klonk naar gewoon, naar gezellig bij elkaar zitten, naar samen lachen. Hij had in geen eeuwen koffie gedronken. Hij rook het al toen hij zijn kamer uit kwam.

Er waren nu meer mensen in huis dan vanochtend. Op de trap kwam hij twee meisjes tegen van ongeveer zijn leeftijd, een met overgewicht en een heleboel tattoos op haar armen, en een met pikzwart opgemaakte ogen en stekeltjeshaar.

Hij groette ze met een knik, zij knikten terug zonder hun gesprek te onderbreken. Dorian vond de eetkamer zonder problemen terug, en ook daar was het inmiddels drukker. Aan tafel zaten twee jongens en een meisje.

‘Frederick, Melvin en Stella,’ zei Antonia, die tegelijk met hem binnenkwam en een dienblad met koffiekopjes en een bord koekjes in haar handen had. ‘Je mag gaan zitten waar je wilt, we hebben geen vaste plaatsen.’

Dorian was het liefst zo ver mogelijk bij de anderen vandaan gaan zitten, want hij was helemaal niet in de stemming voor een

gesprek. Aan de andere kant wilde hij niet op de eerste dag al asociaal overkomen. Hij ging naast een grote kerel zitten, van wie hij dacht dat het Frederick was. 'Hoi. Ik ben Dorian.'

Het drietal leek niet onder de indruk. Niemand nam hem onderzoekend of angstig op – waarschijnlijk was dus nog niet algemeen bekend dat Nico hem had aangetroffen naast het bloederige lijk van een dakloze.

Stella nam zonder Dorian uit het oog te verliezen een koekje van het bord. Donkere ogen onder al even donkere wenkbrauwen. Maar haar haar, dat in wilde krullen tot ver over haar schouders hing, had de kleur van karamel.

'Do-ri-an,' zei ze op tevreden toon. 'Coole naam. Hoe oud ben je?'

'Zeventien.'

'Hé. Ik ook, over drie weken.' Ze stak het koekje in haar mond en hield kauwend haar hoofd schuin. 'Word jij een moeilijk geval?'

Een moeilijk geval? Hij haalde niet-begrijpend zijn schouders op.

'Gewoon. Iemand die agressief wordt of elke nacht in z'n slaap ligt te schreeuwen of opeens wegloopt en nooit meer terugkomt.' Stella legde haar kin in haar handen. 'Vreemd zijn we hier allemaal wel, op z'n minst een beetje. Melvin jat bijvoorbeeld en daar is-ie heel handig in.' Ze gaf de jongen naast haar een vriendschappelijke por met haar elleboog. 'Toch, Melvin? Maar je bent altijd zo aardig om de belangrijkste dingen weer terug te geven.' Ze grijnsde naar Dorian. 'Dat moet wel, anders gooit Bornheim hem eruit. We zijn hier allemaal engeltjes. Noodgedwongen. Geen sigaretten, geen alcohol en drugs al helemaal niet. Junks komen er bij Bornheim niet in.'

Dorian knikte naar Melvin, maar hij wist niet of die dat wel zag. Het donkere haar viel zo diep over zijn voorhoofd dat het praktisch voor zijn ogen hing. 'Hoelang woon je hier al?' vroeg hij aan Stella.



‘Zeven maanden. En ja, ik had in het begin ook mijn twijfels. Ik vroeg me steeds af of ik in een val was gelopen, maar er gebeurt hier echt niks gek.’ Ze leunde achterover in haar stoel. ‘Grappig genoeg.’

Ondanks haar open blik wist Dorian niet of het slim was Stella te vertrouwen. Het was natuurlijk mogelijk dat Antonia deze drie hier speciaal had neergezet om hem te vertellen wat hij moest geloven. ‘Heeft iemand van jullie contact met familie? Of met vrienden van vroeger?’

Nu antwoordde Frederick op lijkige, norse toon: ‘Als we bruikbare familie of vrienden hadden, waren we niet op straat terechtgekomen, of wel soms?’ Hij stond op om zijn vieze kopje naar de keuken te brengen; Melvin volgde zijn voorbeeld. Bij de deur draaide Frederick zich nog een keer om. ‘O, en als je straks vakken moet kiezen: literatuur is wel komisch. Engels ook. Aan Russisch zou ik niet beginnen.’

Stella, die geen aanstalten maakte om van tafel te gaan, schoot in de lach. ‘Dat zegt hij vooral omdat hij de pest heeft aan Pjotr.’ Ze wachtte tot de anderen weg waren en boog zich toen over de tafel. ‘Het zit zo: meestal geven we elkaar les. Er zijn maar twee echte docenten, de rest doen we in groepjes. Of iemand die ergens heel goed in is neemt de taak op zich. Pjotr is een Rus, dus...’ Ze spreidde haar armen.

Die vorm van onderwijs had Dorian niet verwacht. ‘En... dat werkt?’

‘Pardon? Je wilt niet weten hoe goed dat werkt. Ik vind geschiedenis bijvoorbeeld helemaal geweldig, en dat mag ik nu geven van Bornheim, terwijl ik pas zestien ben. Ik doe heel erg m’n best om iedereen die mijn vak volgt wijzer te laten gaan dan dat-ie gekomen is. En de leerlingen doen ook hun best, want niemand wil een domme indruk maken op de anderen. Een top-systeem, geloof me.’ Ze nam een slok koffie.

Dorian vroeg zich meteen af of er een vak was waarin hij zo goed was dat hij er les in kon geven. Natuurkunde misschien.